

De Dorpswandelaar nr. 4

Vandaag geen geluier of gekuier, maar met gezwinde pas op weg naar een goede vriend, die zoals hij het me net nog telefonisch vertelde, alle spiermacht in zijn benen kwijt was.

Hoezo kwijt? Ja, gewoon kwijt, zei hij. Ik kan niet staan, ben gevallen en heb een half uur voor het toilet op de grond gelegen voor ik op mijn rug schuivend in de huiskamer kon komen, waar mijn telefoon lag. En daar kon ik niet bij, dus heb ik gewacht tot ik op mijn knieën kon komen en zo bij de telefoon om te gaan bellen. Maar nu heb ik hulp, dus het gaat wel weer. En de dokter is geweest. Die kon niets vinden, daarom bloed laten prikken en nu afwachten of er iets uit komt wat de oorzaak kan zijn geweest.

Mijn vriend is alleenstaand, maar gelukkig wonen kinderen in de buurt en die zijn bijgesprongen. Maar je schrikt wel als je zoiets hoort. Daarom ben ik nu op weg.

Onderweg schieten allerlei gedachten door je heen over hoe het verder met hem zal gaan. Zal hij weer gewoon kunnen lopen? Zouden we nog aan tennissen samen toekomen?

Of aan wandelen? Is hij ernstig ziek? Is het iets toevalligs geweest dat ook weer overgaat en wegblijft? Maar stel dat het niet overgaat en dat hij gehandicapt raakt, niet meer loopt?

Hoe moet het dan met hem? In zijn grote huis kan hij dan niet blijven? Waar zal hij heengaan? Zal hij nog bij ons kunnen komen? Wie doet zijn boodschappen? Hoe komt hij bij zijn dokter of de bloedafname? Kan hij nog naar zijn kaartclubje? Wie haalt hem op en brengt hem weg? Simpele vragen met een lastige oplossing. Of toch niet?

Het schiet me te binnen dat ik vanuit een andere positie eerder al een voorstel heb gedaan aan een gemeenteraadslid hier, maar ook al eens aan de dame van Accent op ieders Talent om juist hier in Dommelen een actie op te zetten met electrokarretjes (TukTuk 's) die ouderen die slecht ter been zijn binnen een kleine straal van maximaal 6 km, na een belletje, thuis op te halen en te brengen naar ... en vult u maar in, de bakker, bloemist, wijnwinkel, groenteboer, drogist, kapper, super of iets verder, de dokter, een kind of vriend(in), kennis, clubje, en dat tegen een kleine vergoeding van bijvoorbeeld 0,50 eurocent. De karretjes rijden hier rond en worden bemand door werkelozen, mensen in de bijstand, licht gehandicapten met een klein rijbewijs die op die manier ook weer onder de mensen komen en sociale arbeid als zorgverlener verrichten, want ze zullen de mensen die ze ophalen moeten helpen met, ik noem maar, hun rollator, stok, een tas boodschappen of bosje bloemen, flesje wijn en ze gezelligheid bieden door onderweg naar de bestemming een babbeltje te hebben. Vanzelfsprekend dienen de "klanten" van de TukTuk-dienst ook weer opgehaald te worden op een afgesproken tijd danwel na een belletje, om ze weer thuis af te leveren met dezelfde goede zorg.

Het gekke is, bedacht ik onderweg naar mijn goede vriend, dat ik heel kort geleden een radioprogramma beluisterde waarin gesproken werd over een proef in de 4 grote steden om winkels in de oude centra daar niet meer te laten bevoorraden door (grote) vrachtauto's die alles blokkeren in de smalle straten, maar dat te gaan doen met electrokarretjes om zo hun centra veiliger, schoner en rustiger te krijgen en tegelijk aan mensen die door een handicap niet meer meedoen een zinnige baan aan te bieden als chauffeur op die karretjes. Dat levert werk op en voordeel door minder uitkeringen. Het mes zou aan twee kanten gaan snijden. Een win-win situatie. De karretjes rijden dan van distributiecentra aan de stadsrand naar de afnemers in de centra van de steden via vaste routes. Leuk idee dat 100% lijkt op mijn TukTuk. En laat dat nou in het echt werken in ... Deventer! Daar rijden die accu-karretjes al een poos en is vrijwel iedereen dik en dik tevreden. Het loopt geruisloos. Er was nog even sprake van protest door de pakketbezorgers die mensen die via internet kopen, beleveren, maar ook dat protest is helemaal verdwenen.

Hoe? Door een goede afspraak die ze van dezelfde dienst gebruik laat maken. Het werkt! WERKT!
Met garantie dat op tijd en veilig wordt bezorgd!

Goh, dacht ik, wat zou het een cadeau zijn aan alle mensen die nu bijna niet de deur uitkomen omdat ze slecht ter been zijn geworden en daarom aangewezen zijn op burens die hun boodschappen doen, ze een enkele keer meenemen of brengen, terwijl ze dat het allerliefst zelf zouden willen kunnen regelen. Onafhankelijk van die - natuurlijk! - prachtige mantelzorg die hun naasten hen bij tijd en wijle bieden. ALS ZE DAT EENS ZELF ZOULDEN KUNNEN

Ik ben nu bijna bij mijn vriend, die - en dat weet ik - een beetje een hekel heeft aan alles dat met computers en mobieltjes te maken heeft. Ik heb een mooi verhaal voor hem dat hem zal opbeuren en wellicht ook aan het denken zet, na wat hem is overkomen.

Het betrof een winkelend omaatje die iets nodig had waarvoor ze eerst wilde bellen. Omdat ze zich geen raad wist vroeg ze hulp aan een omstander. Die vond in haar tas een mobieltje dat leeg was, in een washandje gewikkeld met een wasknijper erop en diep was weggestopt. Dat was tegen diefstal en ook veiliger voor haar, hadden de kinderen gezegd. Ze had geen idee hoe ze met dat ding moest omgaan en wat ze er mee kon. Ja, bellen. Maar hoe deed je dat?

Ik ga mijn kameraad vertellen dat het (hoog) tijd wordt voor de aanschaf van een toestel dat in zijn koutzak past en dus altijd bij de hand is ... mits opgeladen en gebruiksbekend.

Voor nà het vallen... Of om te bellen waar hij ook is, of ik ben, of zijn kinderen, zijn clubje, onderweg of thuis, om lekker overal bereikbaar en vindbaar te zijn. Wie kwetsbaar is of wordt, moet juist investeren in zijn persoonlijke veiligheid. Dat ben je m.i. niet alleen aan jezelf, maar zeker ook aan je omgeving verplicht. Wellicht helpt ook een subsidie ouderen die van de overheid langer thuis moeten blijven wonen. Subsidie op, wie weet, Tuk Tuk's in de woonwijk en in elk geval met een bijdrage aan een werkende mobiele telefoon.

De... dorps(snel)wandelaar.